

Ett hjärtas gömda nåd

Farowh såg ut över den grå himlen och havet som speglade det. Långt där nere slog vågorna mot klippväggen. Han kände efter med foten bland de gröna tuvorna för att vara säker på att han stod stadigt.

Det var två veckor sedan Iyas ande lämnat hennes kropp. Han hade legat bredvid henne och sovit, trots att han försökt hålla sig vaken dygnet runt ända sedan hennes feber förvärrades. Även om gummorna varnat att Iya var på väg bort, även om hon själv sa det, och även om han förstod det kunde han inte förstå det när det hände. Han skakade om henne, ropade på hennes, tände all rökelse i rummet, bad med huvudet mot hennes bröstorg, med ena handen på hennes nu kalla panna och den andra på utbuktningen precis nedanför hennes navel.

De hade haft tur, var bland det sista hon sa. Att alla barn överlevt vintrar och skrala skördar. Att de inte tvingats gifta sig med någon annan. Att huset stod intakt, om än ostadigt.

Hon sa det för att glädja dem, men han kunde inte förmå sig att känna det. Han skulle gärna kastat sig ut där ned mot klipporna i utbyte mot att hennes ande skulle återvända till kroppen nu, innan de skulle bränna den.

Men det var en tanke många tänkt.

Det var en idé några utfört.

Det var något ingen lyckats med.

Och gummorna sa i kör: det går över. Ni kommer ses sen. Tänk på barnen.

Ändå petade Farowh med fötterna i tuvorna, prövade dess motstånd.

Han unnade sig att se henne framför sig igen. Leendet. Ögonen. Håret. Hur han strök henne över armen. Hon vänder sig mot honom, lägger armarna runt hans midja, tittar upp på honom, möter hans blick, och han ser fler stjärnor än han kan räkna glimra där i djupet.

Barnen kom springande, ropandes. Tilhe med sin mammas ljusa lockar. De ställde sig vid hans ben och han rufsade om deras hår.

“Är mamma där borta?” frågade Mowh. Pojken var tvungen att kisa. Saltstänk letade sig upp från havet framför dem.

“Längre bort,” svarade Farowh. Han hukade sig och höll båda barnen om axlarna. “Ser ni där himlen möter havet?” Tilhe lutade sig fram lite, medan Mowh nickade. “Där borta,” sa Farowh och pekade med sin vänsterarm så att flickan skulle se bättre. Nu nickade också hon. “Där väntar hon på oss, i ett likadant hus, med en eld tänd och nya filter till er. Och körsbär i en skål till dig, Tilhe. Du kan äta så många att du får ont i magen!” Hastigt kittlade han henne med sin fria arm på magen. Hon fnittrade till, och Mowh började skratta.

“Känner ni det,” frågade Farowh. “Kan ni känna att hon är där och fortfarande älskar er?” Både barnen nickade och han såg hur pojakens ögon blivit rödblanka. Han kramade om honom hårdare och gav honom en puss över huvudet. “Hon håller ett öga på oss. Och ser till att vi klarar oss tills vi får möta henne igen. Men du kommer aldrig orka ta dig dit om du inte äter lite mer.” Han gav pojken en till puss och kramade om honom ännu hårdare, om revbenen nu, tills han hörde ett litet gny.

“Hjälper ni mig att sätta på vatten?”

Mowh gned sin underarm mot ögonen och slet sig ur sin fars grepp, vände sig om, och började springa mot de bråkande fåren och rökande skorstenarna från byn. “Försten får tända,” skrek han till Tilhe, som också slet sig från Farowh, nästan halkade på en lös tuva, och satte efter sin bror.

Farowh stod kvar. Han hörde vågorna slå och fortsatte se mot horisonten. Något var tungt och varmt i hans mage, något fick honom att le.